

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że nie zapewniając pełnego i niezwłocznego stosowania rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) 2020/2092 ⁽¹⁾ z dnia 16 grudnia 2020 r. w sprawie ogólnego systemu warunkowości służącego ochronie budżetu Unii od dnia 1 stycznia 2021 r., od którego rozporządzenie to powinno podlegać stosowaniu, Komisja Europejska naruszyła traktaty;
- posiłkowo stwierdzenie nieważności udzielonej przez Komisję niezgodnie z prawem odmowy zapewnienia pełnego i niezwłocznego stosowania rozporządzenia 2020/2092 od daty rozpoczęcia stosowania;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zarzut pierwszy, dotyczący naruszenia przez Komisję ciężącego na niej na mocy art. 17 ust. 1 TUE obowiązku zapewnienia stosowania traktatów i środków przyjmowanych przez instytucje na ich podstawie.

Komisja nie stosuje w pełni rozporządzenia 2020/2092, ponieważ niezgodnie z prawem uchyla się od stosowania kluczowych przepisów art. 6 tego rozporządzenia do czasu zakończenia prac nad wytycznymi dotyczącymi stosowania tego rozporządzenia, do którego dojdzie dopiero po wydaniu przez Trybunał orzeczeń w przedmiocie skarg o stwierdzenie nieważności tego rozporządzenia wniesionych przez dwa państwa członkowskie. To uchylanie się od pełnego stosowania rozporządzenia do czasu wydania orzeczeń w przedmiocie skarg o stwierdzenie nieważności stanowi uchybienie przez Komisję obowiązkowi ciężącemu na niej na mocy art. 17 ust. 1 TUE, który zobowiązuje ją do zapewnienia stosowania traktatów i środków przyjmowanych przez instytucje na ich podstawie.

Zarzut drugi, dotyczący naruszenia przez Komisję ciężącego na niej na mocy art. 17 ust. 3 TUE obowiązku zachowania całkowitej niezależności w wykonywaniu swoich zadań.

Uchylanie się przez Komisję od zapewnienia pełnego i niezwłocznego stosowania omawianego rozporządzenia, bez narzuconych przez siebie ograniczeń, od daty rozpoczęcia jego stosowania zgodnie z zaleceniem Rady Europejskiej stanowi naruszenie ciężącego na niej na mocy art. 17 ust. 3 TUE obowiązku zachowania niezależności.

Zarzut trzeci, dotyczący naruszenia art. 13 ust. 2 TUE i zasad równowagi instytucjonalnej i lojalnej współpracy.

Uchylanie się przez Komisję od zapewnienia pełnego i niezwłocznego stosowania omawianego rozporządzenia, bez narzuconych przez siebie ograniczeń, od daty rozpoczęcia jego stosowania zgodnie z zaleceniem Rady Europejskiej stanowi naruszenie art. 13 ust. 2 TUE, w myśl którego każda instytucja działa w granicach uprawnień przyznanych jej na mocy traktatów, a także zasad równowagi instytucjonalnej i lojalnej współpracy.

⁽¹⁾ Dz.U. 2020, L 433I, s. 1; sprostowanie Dz.U. 2021, L 373, s. 94.

Odwołanie od wyroku Sądu (ósma izba) wydanego w dniu 6 września 2021 r. w sprawie T-277/20, MKB Multifunds/Komisja, wniesione w dniu 5 listopada 2021 r. przez MKB Multifunds BV

(Sprawa C-665/21 P)

(2022/C 11/26)

Język postępowania: niderlandzki

Strony

Wnoszący odwołanie: MKB Multifunds BV (przedstawiciele: J.M.M. van de Hel, R Rampersad, advocaten)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska, Królestwo Niderlandów

Żądania wnoszącego odwołanie

MKB Multifunds wnosi o:

- uznanie odwołania wniesionego przez MKB Multifunds za dopuszczalne i zasadne;

- uchylenie postanowienia Sądu;
- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji i zastąpienie treści zaskarżonego postanowienia treścią orzeczenia wydanego przez Trybunał;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania poniesionymi przez MKB Multifunds.

Zarzuty i główne argumenty

Sąd błędnie uznał żądania podnoszone przez MKB Multifunds za niedopuszczalne. Wyrok Sądu daje wyraz naruszeniu prawa. MKB Multifunds podnosi następujące zarzuty:

Zarzut 1: W pkt 36–38 postanowienia Sąd daje wyraz naruszeniu prawa polegającemu na niezastosowaniu art. 36 Protokołu 3 do Statutu Trybunału Sprawiedliwości oraz art. 51 TUE. W opinii Sądu oświadczenia złożone przez MKB Multifunds nie mają mocy dowodowej, ponieważ stanowią one „jedynie oświadczenia”. Sąd nie uzasadnił dlaczego oświadczenia MKB Multifunds nie są wiarygodne. Z tego względu postanowienie nie zostało dostatecznie uzasadnione.

Zarzut 2: W pkt 30 postanowienia Sąd daje wyraz naruszeniu prawa dokonując niewłaściwej wykładni pojęcia „zainteresowanej strony” w rozumieniu art. 1 lit. h) rozporządzenia nr 2015/1589 ⁽¹⁾. Zgodnie z wykładnią dokonaną przez Sąd MKB Multifunds musi wykazać, że rzeczywiście prowadziła aktywną działalność w sektorze struktur typu fundusz funduszy, w związku z czym był bezpośrednim konkurentem DVI, w następstwie czego odczuł konkretne skutki [decyzji]. Takie podejście nie jest zgodne z utrwalonym orzecznictwem, z którego wynika, że przedsiębiorstwo jest zainteresowaną stroną jeżeli i) jest (potencjalnym) konkurentem, który nie prowadzi działalności na tym samym rynku, a ii) niezgodne z prawem przyznanie pomocy może mieć negatywny wpływ na jego interesy. Dokonując błędnej oceny prawnej Sąd zastosował zbyt surowe kryteria oceny i popełnił błąd nie uznając, że MKB Multifunds jest przynajmniej potencjalnym konkurentem DVI oraz że MKB Multifunds w wystarczającym stopniu wykazał, że niezgodne z prawem przyznanie pomocy ma negatywny wpływ na jego interesy.

Zarzut 3: W pkt 53–55 postanowienia Sąd daje wyraz naruszeniu prawa polegającemu na zastosowaniu zbyt surowych kryteriów w odniesieniu do pojęcia „indywidualnego oddziaływania” w rozumieniu art. 263 akapit czwarty TFUE. Ma to ten skutek, że Sąd błędnie uznaje, że MKB Multifunds nie przedstawił konkretnych argumentów, z których wynikałoby, że decyzja ma wpływ na MKB Multifunds ze względu na pewne szczególne cechy, które posiada lub faktyczną sytuację, w której się znajduje, które charakteryzują ten podmiot w stosunkach względem każdego innego.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (UE) 2015/1589 z dnia 13 lipca 2015 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania art. 108 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, Dz.U. 2015, L 248, s. 9.

Odwołanie od wyroku Sądu (ósma izba) wydanego w dniu 1 września 2021 r. w sprawie T-377/20, KN/EKES, wniesione w dniu 9 listopada 2021 r. przez KN

(Sprawa C-673/21 P)

(2022/C 11/27)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: KN (przedstawiciele: adwokaci M. Casado García-Hirschfeld i M. Aboudi)

Druga strona postępowania: Europejski Komitet Ekonomiczno-Społeczny

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie wyroku Sądu z dnia 1 września 2021 r., KN/EKES (T-377/20);
- uwzględnienie żądań przedstawionych w pierwszej instancji;
- obciążenie EKES wszystkimi kosztami postępowania, w tym kosztami poniesionymi przed Sądem.